

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 marca 2022 r.
sprawy Ł. H. skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. X Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. II K (...)
na podstawie art. 535§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt: II K (...) m.in. Ł. H. został skazany za popełnienie wspólnie z oskarżonym A. S. i P. W. przestępstwa z art. 279§1 k.k. polegającego na kradzieży telefonu komórkowego oraz pieniędzy oraz za popełnienie pięciu przestępstw określonych w art. 278 § 1 k.k. polegających na kradzieży rowerów i za to został skazany na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności z orzeczeniem obowiązku naprawienia wyrządzonych szkód, w tym co do czynu popełnionego wspólnie ze wskazanymi oskarżonymi w formie solidarnej z tymi osobami.

Wyrok ten został zaskarżony m.in. apelacją obrońcy oskarżonego Ł. H. Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. akt: X Ka (...) utrzymał w mocy.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego Ł. H.. W kasacji zarzucił naruszenie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez rażące naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na bezzasadnym uznaniu za wiarygodne relacji tego skazanego składanych w postępowaniu przygotowawczym pod presją i przy użyciu siły fizycznej i psychicznej, zamiast tych złożonych swobodnie na etapie postępowania sądowego, korelujących z wyjaśnieniami A. S., w których przyznał, że Ł. H. nie brał udziału w przestępstwach, co w konsekwencji doprowadziło do wydania niezasadnego orzeczenia o skazaniu, zamiast uniewinnienia skazanego lub uchylenia wyrok pierwszoinstancyjnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto zarzucił naruszenie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. przez rażące uchybienie polegające na oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie na etapie postępowania odwoławczego funkcjonariuszy Policji wykonujących czynności przesłuchania skazanego oraz zwrócenie się do placówki medycznej na okoliczność wezwania karetki pogotowia do skazanego, spowodowanego używaniem siły fizycznej oraz psychicznej, powodującej wymuszenie wyjaśnień od skazanego, który przyznał się do winy, co doprowadziło do niezasadnego uznania wiarygodności jego relacji z postępowania przygotowawczego, zamiast składanych swobodnie przed sądem, bez jakiegokolwiek weryfikacji okoliczności użycia siły psychicznej i fizycznej, co w konsekwencji skutkowało utrzymaniem w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji, zamiast uniewinnienia lub uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący zarzucił również naruszenie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w z. z art. 438 § 1 pkt 1 k.p.k. przez nieuwzględnienie zarzutu naruszenia art. 278 § 1 k.k. polegającego na błędnym zakwalifikowaniu czynów skazanego jako występków zamiast wykroczeń, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w z. z art. 2 § 1 k.k., ze względu na niewielką wartość, nieprzekraczającą ¼ minimalnego

wynagrodzenia, co powinno prowadzić do umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności tych czynów.

Jako ostatni postawiony został zarzut wskazujący na nietrafne nieuwzględnienie zarzutu apelacyjnego dotyczącego wymierzenia skazanemu rażąco surowej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy czyny te charakteryzowały się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości ze względu na wartości skradzionych przedmiotów oraz zachowanie skazanego przed i po popełnieniu czynów, co powinno prowadzić do zmiany orzeczenia i łagodniejszego potraktowania skazanego. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku i uniewinnienie skazanego od zarzuconych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej oddalenie, jako takiej, na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

Zarzuty, które zostały podniesione w kasacji, stanowiące w rzeczywistości, poza odwołaniem się do relacji współoskarżonego A. S., która zdaniem skarżącego miałyby potwierdzać wersję skazanego przedstawioną w postępowaniu sądowym, powielenie zarzutów apelacyjnych, sprowadzają się tak naprawdę do zakwestionowania oceny dowodów i wyprowadzonych z nich ocen, a zatem niezgodnie z regułami wskazanymi w art. 523§1 k.p.k., kształtującymi podstawy nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Wbrew tezie kasacji nie można podzielić wyводу skarżącego o naruszeniu przez Sąd odwoławczy rygorów wskazanych w art. 433 § 2 k.p.k. określających zakres i warunki przeprowadzenia kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Sąd odwoławczy, o czym świadczy obszerność wywodów zawartych w uzasadnieniu orzeczenia, odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji, wskazując powody i to w sposób przekonujący uznania jako nietrafnej argumentacji przedstawionej w tym środku zaskarżenia. W toku tej kontroli Sąd odwoławczy poddał właściwej, dogłębnej analizie wyjaśnienia

skazanego z postępowania przygotowawczego, konfrontując je z wyjaśnieniami z postępowania sądowego oraz z dowodami o charakterze osobowym (relacjami pozostałych współsprawców, których wyjaśnienia także poddano pogłębionej analizie porównawczej) oraz dowodami rzeczowym i wnioski płynące z tej analizy, słusznie doprowadziły Sąd odwoławczy do zaakceptowania ustalonej przez Sąd pierwszej instancji podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, opartej w szczególności na wyjaśnieniach skazanego złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Sąd odwoławczy odniósł się również do sugerowanej w apelacji presji fizycznej i psychicznej, którą mieli wywierać na skazanego funkcjonariusze Policji w celu przyznania się skazanego do winy. Sąd odwoławczy - odwołując się do zasad wskazanych w art. 7 k.p.k.- wykazał w sposób zasadny, biorąc pod uwagę fakt złożenia przez skazanego relacji o niewłaściwych metodach prowadzenia czynności postępowania przygotowawczego po upływie dwóch lat od złożenia przez niego wyjaśnień, nie złożenie w odpowiednim czasie skargi na czynności funkcjonariuszy Policji, potwierdzenia własnych relacji w toku eksperymentu procesowego, jak też zbieżność jego relacji co do przebiegu jednego ze zdarzeń z relacjami złożonymi - na pewnym etapie postępowania przygotowawczego - przez pozostałych współoskarżonych, dlaczego wywody podniesione, w tym zakresie, w apelacji obrońcy skazanego należało zakwestionować. Podobnie odnośnie do wyceny skradzionych rowerów, Sąd Okręgowy przedstawił wyczerpującą argumentację odwołującą się do trafnej opinii biegłego, wypowiadającego się o wartości skradzionych rowerów, z zastosowaniem metody porównawczej i korzystającego z dostępnej bazy danych, co pozwoliło mu na dokonanie trafnej akceptacji kwalifikacji prawnej czynów przypisanych skazanemu przez Sąd pierwszej instancji, w ramach której wykazał nietrafność argumentacji zawartej w apelacji, zmierzającej do uznania czynów skazanego za wykroczenia, z uwzględnieniem treści art. 2 § 1 k.w. i zastosowaniem jednocześnie z korzyścią dla skazanego dwóch odrębnych stanów prawnych. Ostatni zarzut kasacji kwestionujący *de facto* niewspółmierność orzeczonej kary, należało uznać za niedopuszczalny z mocy ustawy.

Kierując się tym względami orzeczono jak w postanowieniu.

